

1. Skokánek v lese

„**A**ch jo, taková nespravedlnost!“ Tomáš otráveně seskočil z kola a uložil ho do sklepa. Chtělo se mu brečet a z kolene mu tekla krev. A to se tolik těšil, že si konečně zajezdí s velkými kluky, kteří se scházeli na parkovišti za domem. Na svém starém zeleném kole jim nikdy nestačil, ale před týdnem oslavil osmé narozeniny a k nim si nepřál nic jiného než nové velké kolo.

Ještě těsně před narozeninami si nebyl tak úplně jistý, jestli maminka s tatínkem jeho přání vyplní, protože zapomněl na dva domácí úkoly, a navíc někde ztratil klíček od skříňky ve školní šatně. Maminka se kvůli tomu dost zlobila a dlouho ho poučovala, jak si má dávat pozor na své věci a plnit své povinnosti. Jako kdyby to Tomáš sám dobře nevěděl! Copak mohl za to, že si kluci o přestávce chtěli hrát s roboty a že si kvůli tomu nestihl zapsat, jaké úkoly mají do příštího dne udělat? Jenže mamince se tyhle věci vysvětlují hrozně špatně, protože se při tom vždycky tváří přísně a vypadá, jako kdyby tomu vůbec nerozuměla. A přitom je to tak jednoduché!

Naštěstí to všechno dopadlo dobře. Tomáš nejdřív na první pokus sfoukl všech osm svíček na dortu a pak rozbalil dva balíčky, ve kterých našel stavebnici a knížku o cyklistice. Když už to vypadalo, že snad ani žádné další dárky nedostane, přivezl tatínek do obýváku nádherné oranžové kolo. Skoro úplně stejné jako to, na kterém jezdí

závodníci na opravdových závodech! Tomáš měl takovou radost, že musel strašně nahlas křičet, pak dal velkou pusou mamince a tatínkovi a ještě jednu novému kolu na říditka.

Hned si ho pospíchal ven vyzkoušet a několikrát s ním objel parkoviště. Jelo skvěle! S tím starým kolem se to vůbec nedalo srovnat. Tohle už bylo zkrátka kolo pro velkého kluka, a když si na něj Tomáš sedl, měl pocit, jako by skutečně o kousek povyrostl. Jezdilo lehoučce a vůbec na něm nemusel tak děsně namáhavě šlapat jako na tom malém zeleném. To budou kluci koukat, až jim ho předvede, a konečně ho vezmou do party, těšil se Tomáš.

Jenže všechno dopadlo úplně jinak. Celý týden vyhlížel každé odpoledne z okna, kdy se kluci sejdou, aby se k nim mohl přidat. Když ve čtvrtek konečně uviděl, že na parkovišti jezdí Zdeněk s Petrem, utíkal rychle do sklepa, nasedl na své nové kolo a rozjel se za nimi.

„Hele, prcek má nový kolo!“ houkl Petr místo pozdravu a snažil se vyskočit předním kolem na obrubník.

„Aspoň konečně nebude jezdit jako šnek,“ dodal Zdeněk a zvědavě okukoval Tomášův narozeninový dárek.

„Nepůjdeme se někam projet, kluci?“ zkusil Tomáš opatrně. Ale Petr se Zdeňkem se jen ušklíbli: „Ty si nějak troufáš! Myslíš, že bys nám stačil, nebo co?“

„Já už teď jezdím mnohem rychleji. Když mě s sebou vezmete, uvidíte, že pojedu stejně rychle jako vy,“ snažil se Tomáš. Věděl, že kluci jsou o tři roky starší, ale teď už má přece velké kolo a klidně se jim může rovnat. Zdeněk pokrčil rameny. „Mně je to jedno, ať s náma klidně jede, ale pojedeme, vždyť víš kam, ne?“ zeptal se Petra a ještě na něj mrkl. Petr na Zdeňka taky mrkl a nějak podezřele rychle souhlasil: „Tak jo! Aspoň bude nějaká zábava!“

Tomáš sice vůbec nechápal, o čem Petr se Zdeňkem mluví, ale byl nadšený, že ho nevyhnali a může se k nim připojit. Nejdřív jeli po asfaltové cestě, která se svažovala do lesa. Tady ještě dokázal Tomáš s ostatními udržet tempo. Jenže pak odbočili na úzkou lesní stezku plnou výmolů a kořenů, a kluci začali před Tomášem nabírat náskok. Přece jen byli o mnoho větší a silnější, a Tomáš si na novém kole nebyl tolik jistý jako oni. Zatímco Petr se Zdeňkem se opírali do pedálů a vesele na sebe pokřikovali, Tomáš měl strach a před každým kořenem přibrzd'oval, aby z kola nespádl.

Když přijeli k místu, kde se stezka svažovala prudce dolů a tvořila jakýsi skokánek, oba kluci na svých kolech vysoko nadskočili a dopadli daleko od skokánku. Bylo vidět, že tudy jezdí často a mají skok na kole natrénovaný. Po Tomášovi se ani neohlédli a pokračovali dál v jízdě. Tomášovi se najednou zdál skokánek strašně vysoký a nebezpečný. Nevěděl, jak by ho měl sjet. Jestli je lepší sjet ho pomalu a opatrně, nebo naopak pořádně šlápnout do pedálů a nabrat rychlost.

Kdyby tady byl sám, sesedl by z kola a pěkně opatrně by

ho vedl podél stezky. Jenže teď mu nezáleželo na ničem jiném, než aby se klukům vyrovnal a aby ho začali konečně uznávat. Proto se rozjel co nejrychleji ke skokánku, zavřel pevně oči a skočil. Jenže zatímco Petr se Zdeňkem dopad bez problémů vyrovnali a pokračovali dál, Tomášovi přední kolo uklouzlo a zřítíl se na zem. Kolenem narazil na kámen a řídítka ho bouchla do ramene. Vyhrkly mu slzy. Co si myslel? Že ho jedenáctiletí kluci vezmou mezi sebe? Vždyť bylo úplně jasné, že ho zavedli právě k tomuhle skokánku, aby se ho zbavili a zesměšlili ho.

Odřené koleno ho bolelo, ale nejvíc se bál, jestli se něco nestalo novému kolu. Pozorně si ho prohlížel. Nezdálo se, že by bylo rozbité. Stejně se už ale neodvážil na něj na úzké lesní stezce nasednout, a tak ho opatrně vedl vedle sebe. Při každém kroku sykl a trochu kulhal. Bylo mu to všechno líto. Ještě víc ale na sebe měl vztek, že se

nechal tak snadno napálit a dal klukům šanci, aby ho potrápili. Na asfaltové cestě na oranžové kolo znovu nasedl, ale tentokrát už šlapal pomalu a opatrně.

Nikdy nebudu jezdit tak rychle a dobře jako oni, honilo se mu hlavou, když se vracel domů. Možná by bylo úplně nejlepší, kdybych už na tom kole nejezdil vůbec, napadlo ho dokonce.

